

filozofije, pravi problem, odnosno aporija, počiva u tome što se temeljni filozofski pojmovi izriču višestruko.

Kako bi se položio račun o ideji kao o biću po sebi kroz njeno ogledanje u drugim idejama, sa one strane Sokratove mladalačke nestrpljivosti spram načela, predlaže se Zenonova metoda dijalektike – kao način vežbanja kojem mladi Sokrat još uvek nije vičan – sa tom razlikom što bi ona trebalo da udovolji predmetu Sokratovog najvišeg čuđenja. Dijalektika, kao način vežbanja u samoj stvari, treba da razmotri: „...čemu god se svagda pretpostavi da jest ili da nije i (da) trpi bilo koju drugu trpnju, treba razmotriti ono što slijedi spram njega samoga i spram svakog pojedinog od onih drugih, koje god izabereš, pa spram više njih i spram svih skupa na isti način; i ona druga opet (treba razmotriti) i spram sebe i spram drugoga, koje god svagda izabereš, bilo da pretpostaviš kao da jest ono koje si pretpostavio, bilo kao da nije, ako kaniš potpuno se uvježbavši točno razmotriti ono istinito.“ Iako se kao predmet istraživanja predlažu mnogi pojmovi (jedno, mnoga, sličnost, nesličnost, kretanje, stajanje, postajanje, nestajanje, biti, nebiti), jedino što se stavlja u osnov jeste ono za šta Platon kaže da je Parmenidova pretpostavka – Jedno. Međutim, to da Platon u drugom delu dijaloga razmatra samo jedno ne može do kraja stajati. Naime, Platon, kao što ćemo videti praćenjem predložene dijalektičke vežbe, nastoji pre svega da pokaže nužnost mišljenja jednog za mnoga i mnogih za jedno.

Schema predložene dijalektičke piruete u Parmenidovoj varijaciji je sledeća:

